

Arrest

nr. 197 251 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DE VIDTS
Kauwendaal 28
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DE VIDTS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaring op 19 maart 2016 België is binnengekomen, diende op 22 maart 2016 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken genomen werden op 1 maart 2016 in Hongarije en op 25 december 2015 in Griekenland.

1.2. Op 23 mei 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 24 mei 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 22/03/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 27 februari 2017, van 14.10u. tot 17.20u., bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester De Vidts, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Shalanboud (provincie Lower Juba) en de Somalische nationaliteit te bezitten. U bent op jonge leeftijd samen met uw familie naar Mogadishu verhuisd.

In juli 2015 begint u als dienstmeisje te werken bij M.A., een leidinggevende bij de International Organization for Migration (IOM). In augustus 2015 wordt u op straat benaderd door 2 jongemannen die u zeggen dat uw baas een ongelovige is en u vragen om hen te helpen. Ze zeggen u dat ze u iets zullen laten weten wanneer het zo ver is. Na dit gesprek gaat u naar uw werk.

Twee dagen later ziet u twee jongemannen op een parking zitten. Eén van hen had u twee dagen eerder reeds benaderd. De twee mannen benaderen u en stellen u vragen over uw baas. Na deze ontmoeting ziet u deze mannen nog 1 keer op straat, waar zij u opnieuw benaderen.

Op een bepaald moment wordt uw moeder opgebeld en wordt er naar u gevraagd. Uw moeder geeft u de telefoon door en u wordt gevraagd om de volgende dag langs de mannen te komen die u reeds eerder had ontmoet, nadat u boodschappen had gedaan. Ze willen u iets meegeven dat u dan moet meenemen naar het huis van uw baas. Op dat moment besluit u om alles aan uw moeder te vertellen. Zij verplicht u om de volgende dag thuis te blijven van uw werk. Diezelfde dag bellen de mannen meermaals op de telefoon van uw moeder. 's Avonds wordt er gebeld met een ander nummer en uw moeder neemt de telefoon op. Een vrouwenstem vraagt naar u en uw moeder geeft u de telefoon. Wanneer u de telefoon overneemt wordt u met de dood bedreigd door een man aan de andere kant van de lijn.

Uw moeder draagt u op om onder te duiken bij uw tante S.S.A., die in district Medina woont. U blijft daar 28 dagen. Gedurende die periode wordt er verschillende keren gebeld op de telefoon van uw tante en die van uw moeder. De echtgenoot van uw tante wil niet dat u nog langer bij hen onderduikt. Uw tante gaat naar de vrouw van uw werkgever, een vriendin van haar, en zij vraagt of u niet in hun huis kan verblijven aangezien zij bewaking hebben. Uw baas weigert dit uit vrees dat u uiteindelijk toch overtuigd zou kunnen worden om samen te werken met Al Shabaab. Uw baas brengt u onder in het Karmel hotel, waar u een maand verblijft. Ondertussen regelt uw baas een smokkelaar en uw vertrek uit Somalië.

U vertrekt op 10 december 2015 in Mogadishu en reist via Turkije, Macedonië, Servië, Hongarije, Duitsland en komt op 19 maart 2016 aan in België. Op 22 maart 2016 vraagt u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een bewijs van besnijdenis neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Zo is het opmerkelijk dat u niets blijkt te weten over het eigenlijke werk van uw werkgever bij IOM. U bent zelfs niet op de hoogte van zijn functie (gehoorverslag CGVS p. 5) en kan enkel vertellen dat hij 1 van de leidinggevendenden van IOM is. Gevraagd naar verdere informatie of details, moet u het antwoord schuldig blijven. Dat u als dienstmeisje niet perfect op de hoogte bent van het doen en laten van uw werkgever is volkomen begrijpelijk. Dat u echter niets van informatie kan geven en zelfs geen idee heeft van welke functie hij uitoefent, is op zijn minst gezegd vreemd. Uw tante was immers bevriend met zijn vrouw, in dergelijke mate dat ze u aan deze job kon helpen. U verklaart zelf 28 dagen lang ondergedoken te hebben gezeten bij uw tante, wat u dus ruim de tijd gaf om meer informatie over uw werkgever te bekomen. Aangezien u verklaart problemen te hebben gehad omwille van het werk van uw baas, is het ongeloofwaardig dat u volstrekt niets over zijn werk zou weten.

Het bovendien geheel ontbreken van een poging van uwentwege om concrete zaken over uw baas zijn werk te weten te komen terwijl dit de oorzaak zou zijn van de door u ingeroepen problemen, ondergraaft in ernstige mate uw beweringen dat u voor een persoon in dergelijke belangrijke functie zou hebben gewerkt. Er mag immers van u verwacht worden dat u, als u met de dood bedreigd wordt omwille van uw werk voor deze persoon en u hierdoor moet onderduiken, toch een aantal zaken over uw eigen werkgever weet.

Bovendien spreekt u uzelf tegen over de eigenlijke startdatum van uw werk. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u reeds in juni 2014 gestart was met uw werk als dienstmeisje voor Mohammed Ahmed en u daar dus langer dan een jaar gewerkt zou hebben. Bij het CGVS vertelt u echter een heel ander verhaal en verklaart u dat u pas de 7de maand van 2015 als dienstmeisje bent beginnen werken, enkele maanden voor uw vertrek (CGVS p. 5). Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over dergelijk substantieel element, namelijk wanneer u met dit werk bent begonnen, ondergraaft in ernstige mate uw geloofwaardigheid. Bovendien werd u bij de aanvang van uw interview bij het CGVS nadrukkelijk gevraagd of uw verklaringen bij DVZ u werden voorgelezen vooraleer u ze ondertekende en of alles klopte (CGVS p. 2), iets waarop u bevestigend antwoordde. Uw verklaring bij het CGVS dat u ook bij DVZ al juli 2015 zou hebben gezegd, houdt dus geen steek.

Ten slotte zijn er nog enkele eigenaardige elementen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan het wankelen brengen. Zo is het opvallend dat u zo lang gewacht heeft om iemand anders op de hoogte te brengen van de bedreigingen die u ontving (CGVS p. 14). U verklaart dat het u verboden werd om hier met iemand over te praten maar het blijft opmerkelijk dat u hier pas met uw moeder over gepraat heeft wanneer u thuis werd opgebeld, terwijl u al verschillende keren werd gevraagd mee te werken met Al Shabaab. Verder slaagt u er ook niet in het begin van de bedreigingen op eenduidige wijze in de tijd te situeren. Terwijl u bij DVZ verklaarde dat ze u zijn beginnen lastigvallen in juli, verklaart u bij het CGVS dat dit pas in augustus was (CGVS p. 10). Opnieuw wordt verwezen naar u die nadrukkelijk heeft verklaard dat uw verklaringen bij DVZ correct waren (CGVS p. 2), waardoor deze tegenstrijdigheid des te opmerkelijker is en niet te verklaren valt.

Het door u neergelegde document kan aan bovenstaande conclusies niets wijzigen. U legt een bewijs van besnijdenis neer maar verklaart zelf dat u geen vrees heeft in verband met uw besnijdenis moest u terugkeren naar Somalië en dat uw besnijdenis niet de reden is van uw vertrek (CGVS p. 16).

Gezien het voorgaande kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4§2 a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte

moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of -instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld

onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert drie middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van "artikel 1 A van het verdrag ondertekend te Genève in datum van 28 juli 1951 betreffende de status van Vluchtelingen houdende de definitie van de term vluchteling, met name elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil invoeren omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging;"

Verzoekster voert aan dat commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar achtergrond. Verzoekster heeft immers slechts twee jaar scholing gevolgd en is "quasi analfabeet". Bovendien merkt zij op dat, in tegenstelling tot de westerse cultuur, precieze data minder belangrijk zijn in haar eigen cultuur.

Verzoekster betwist vervolgens de verschillende motieven van de – volgens haar "overigens zwak gemotiveerde" bestreden beslissing.

Betreffende haar kennis over het beroep van haar werkgever, voert verzoekster aan, onder verwijzing naar haar verklaringen hieromtrent tijdens het CGVS-interview, dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zij hierover geen enkele kennis bezat. Zij heeft verklaard wat zij wist. Verzoekster meent dat, gelet op haar profiel van dienstmeisje met een beperkte scholing die niet vertrouwd is met internationale organisaties, het begrijpelijk is dat zij niet volledig op de hoogte was van de functie van haar werkgever.

Daarenboven merkt zij op dat het logisch is dat haar, omwille van veiligheidsredenen, geen details werden verteld over de functie van haar werkgever, gelet op de onveilige situatie in Mogadishu ten aanzien van NGO-medewerkers.

Verzoekster merkt op dat zij ter ondersteuning van haar asielrelaas een verklaring neerlegt van haar werkgever (verzoekschrift, stuk 3). Deze bevestigt dat verzoekster sinds juli 2015 werkzaam was als dienstmeisje, hetgeen de aanleiding vormde voor haar vertrek uit Somalië. Wat de vastgestelde tegenstrijdigheid betreft in verzoeksters verklaringen omtrent de datum waarop zij begon te werken, wijst zij andermaal op de relativiteit van data in haar cultuur en op haar beperkte scholing.

Verzoekster voert bovendien aan dat het logisch is dat zij lang gewacht heeft om iemand in te lichten over de bedreigingen van Al Shabaab, gelet op het feit dat zij pas zeventien was, dreigde vermoord te worden indien zij iemand zou inlichten en kampte met een schuldgevoel ten aanzien van haar familie. Zij verwijst hierbij naar haar verklaringen tijdens het CGVS-interview en stelt hierbij dat: *“een perfect logische verklaring zodus in hoofde van een onzeker meisje van 17 die haar vader al had verloren in een bomaanslag door Al Shabaab”*.

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van *“artikel 48/4 juncto artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.”*

Verzoekster betwist de beoordeling in de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus en voert aan dat geen rekening werd gehouden met de meest recente ontwikkelingen in Mogadishu en Somalië. Zij merkt op dat de commissaris-generaal zichzelf tegensprekt waar hij enerzijds stelt dat de veiligheidssituatie in Mogadishu volatiel is doch zich anderzijds in de bestreden beslissing beroept op verschillende rapporten en arresten die geenszins ‘recent’ zijn.

Verzoekster merkt bovendien op dat de commissaris-generaal de meest recente rapporten van 2016 wel aanhaalt, doch zonder hieruit te citeren noch aan te geven waarop hij zich beroept om zijn beslissing te rechtvaardigen. Verzoekster stelt dat zij na lezing van dezelfde rapporten tot een ander besluit komt dan de commissaris-generaal en citeert ten dien einde uit de *“UNHCR Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I)”* van mei 2016. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing zelf verwijst naar de burgerslachtoffers die vallen als gevolg van aanslagen op personeel van ngo's en internationale organisaties, ook al zijn burgers niet steeds het doelwit. Zij benadrukt dat haar vader zelf het slachtoffer werd van een dergelijke aanslag door Al Shabaab in januari 2014. Verzoekster citeert bovendien uit het *“2016 Country Report on Human rights Practices – Somalia van het United States Department of State”* en verwijst naar de *“Briefing Notes van het Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 22 mei 2017”*. Hieruit blijkt dat er dagelijks aanslagen zijn en dat de situatie in Mogadishu nog steeds zorgwekkend is, door de aanwezigheid en het geweld van Al Shabaab maar ook door corrupte overheidsfunctionarissen en AMISOM troepen. Aldus loopt zij als jonge vrouw een groot risico op ernstige schade.

Verzoekster merkt bovendien op dat de bestreden beslissing stelt dat *“meerdere bronnen de positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals heropleving van het economische leven”*, doch dat deze bronnen niet geciteerd worden noch referenties naar bronnen werden opgenomen. Bovendien blijkt uit een rapport van *“ECHO”* van april 2017 dat door een recente droogte 6,2 miljoen Somaliërs humanitaire hulp nodig hebben op een totale bevolking van 12 miljoen en dat 440.000 mensen hun dorpen hebben moeten verlaten.

- In een derde middel voert verzoekster een schending aan van *“artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*.

Verzoekster geeft een korte theoretische toelichting omtrent dit artikel en voert aan dat de bestreden beslissing niet aan de criteria van het artikel tegemoetkomt, nu uit het verzoekschrift blijkt dat de motivering in de bestreden beslissing foutief en tegenstrijdig is.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken bij het verzoekschrift:

- een verklaring van verzoeksters werkgever M.A.O. van 14 juni 2017 (stuk 3);
- “*Briefing Notes*” van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 24 april en 8, 15, 22 en 29 mei 2017 (stuk 4);
- Rapport “*2016 Country Reports on Human Rights Practices – Somalia*” van het United States Department of State van 3 maart 2017 (stuk 5).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De bestreden beslissing motiveert dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten, benevens het element van de ingeroepen vrouwelijke genitale verminking, niet aannemelijk heeft gemaakt op drie gronden:

- (1) het feit dat verzoekster niets blijkt te weten over het eigenlijke werk van haar werkgever bij IOM;
- (2) de tegenstrijdigheid die verzoekster heeft afgelegd over de startdatum van haar werk;
- (3) “*enkele eigenaardige elementen*”, met name dat verzoekster lang heeft gewacht om iemand anders op de hoogte te brengen van de bedreigingen en het niet eenduidig situeren van het begin van deze bedreigingen.

Verzoekster kan vooreerst worden bijgetreden dat hierbij geen rekening werd gehouden met de achtergrond van verzoekster, haar geslacht en de jonge leeftijd die niet ter discussie staat. Zij kan ook worden gevolgd dat zij een doorleefde kennis heeft over haar werk en een zekere kennis van het werk van haar werkgever, zoals deze doorheen het CGVS-interview blijkt (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 5, 9, 10-12, 13, 15). Bovendien legt verzoekster thans een document voor dat in dit kader verder dient te worden onderzocht.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de commissaris-generaal geen verder onderzoek heeft gevoerd naar deze aspecten van de asielaanvraag en dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 mei 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP